

Valahol régen, egy távoli királyságban, élt egyszer egy király és egy királyné. A fiatal párnak mindene megvolt, amiről csak ember álmodhatott: szépség, gazdagság és egymás hűséges szerelme.

Egy napon a királyné érezte, hogy gyermekkel áldotta meg az ég. Nagyon megszerette, akit a szíve alatt hordott, és napról napra jobban várta azt a pillanatot, amikor majd a karjaiban tarthatja. El is érkezett a szülés ideje, a király bábaasszonyokat és kirurgusokat hívatott, és az egész udvar lázasan sürgött-forgott, hogy a királyné egészséges utódot hozhasson világra. A királyné azonban sejtette, hogy nem tudja megszülni a gyermeket. Végső erejével már csak azért könyörgött, hogy akárki is legyen, de segítsen rajta, mire megjelent az ördög. Hófehér ruhában, kellemes külsővel állt az asszony elé, majd mézszalmas hangon megszólította:

– Segítséget kértek, itt vagyok! – mondta a kísértő, és ajkai széles mosolyra húzódtak.

– Könyörögve kérek, mentsd meg a gyermekemet! – mondta az asszony, és érezte, hogy elhagyja az ereje.

– Ahogy óhajtod, szépasszony! Segíthetek neked és a gyermekednek. Cserébe nem kérek mást, csak a lelkednek egy piciny darabkáját! Nem nagy ár a gyermekedért és az eljövendő boldogságodért!

– Bármit megadok, hogy a gyermekem épségben megszülessen! Ha a lelkem egy darabkája kell, hát vidd, marad még nekem éppen elég! Csak könyörgöm, ments meg mindkettőnket!

– Állok rendelkezésedre! – azzal vérvörös fénynyel csillant fel az ördög mindkét szeme, majd egy pillanat alatt a lehető legtorzabb alakot vette fel, amelyet ember valaha is megpillantott.

Az asszony érezte, amikor fájdalmasan belehasított az ördög pengéje, és kimetszett a lelkéből egy piciny darabkát. Egy perccel később azonban gyermeke is világra jött: egy gyönyörű kislány, aki minden gyötrelmét elfeledtette.

Telt-múlt az idő, a gyermek cseperedett, minden nappal egyre szebb lett, és a királyi pár nagy örömét lelta a közös játékban, dédelgetésben, babusgatásban. A királyné azonban – maga sem tudta, miért – napról napra erőtlenebb és szomorúbb lett. Egy napon a király megkérdezte tőle:

– Mi bántja a szívedet?

A királyné nagyot sóhajtott, és belekezdett a történetbe:

– Amikor a szülőágyon feküdtem, megláttam a halált, és segítségért kiáltottam. Ekkor megjelent az ördög, és megígérte, hogy egészséges gyermeknek adok életet, ha cserébe kimetsz-

heti a lelkemnek egy darabkáját. Odaadtam neki, ezért megmenekült a kislányunk. Boldog vagyok a gyermek miatt, a lelkem darabkája azonban nagyon hiányzik!

– Ha odaadtad, hát ne bánd! – mondta a király, és nem értette felesége bánatát. – Maradt a lelkedből még éppen elég! Ha szomorú vagy, csak nézz a gyermekre, és örülj, hogy életben vagytok mindketten!

A királyné megfogadta a tanácsot, és amikor bánatosnak érezte magát, csak a gyermekre nézett, és minden szomorúsága elillant. Az idő gyorsan telt, és a királyné ismét áldott állapotba került. Egy napon, amikor a szülés ideje már elközelgett, így szólt hozzá a király:

– Mi lesz velem, ha most sem tudod megszülni a gyermeket, és esetleg meghaltok mind-

A királyné fájdalma azonban az idő múlásával sem enyhült, mindennap egyre jobban siratta lelkének elveszett darabkáját. Egy napon így szólt férjéhez:

– Nem tudok hová lenni a fájdalomtól, annyira hiányzik a lelkemnek két darabja! Nem lehetek boldog, amíg vissza nem kapom! Kérlek, segíts!

Haragra gerjedt erre a király, mert nem értette a királyné fájdalmát, aki minden földi jóval volt halmozva. Dühösen így szólt feleségéhez:

– Másról sem szól az életed, csak siránkozol, te, elkényeztetett asszony, aki mindent megkapott, amire ember csak vágyhat, szépséget, gazdagságot és két egészséges gyermeket! Jobban szeretnéd őket talán a sírban látni? Ne sirasd azt a két pici darabot a lelkedből, ha

SZABÓ-KISS BEÁTA

A királyné és az ördög

ketten? Mi lesz, ha az ördög túl későn jelenik meg? Hívjuk ide már most, mondd meg neki, hogy odaadod a lelkednek még egy darabját, csak esküdjön meg, hogy épségben világra hozod a gyermeket!

Elszomorodott erre a királyné szíve, hogy ismét ekkora árat kell fizetnie. Meg sem akarta hallgatni a király tanácsát, mert titokban reménykedett, hogy a szülésnél nem lesz semmi baj. A király azonban olyan fájdalmasan beszélt minden áldott nap, úgy sírt, könyörgött, hogy mivé lesz, ha feleségével és gyermekével baj történik, hogy a királyné végül beleegyezett a kérésébe, és elhívta magához az ördögöt. Az ismét legszebb alakját öltötte magára, és örömmel meghallgatta a királyné kívánságát.

Amikor elérkezett a szülés napja, ott termett az ördög, és ismét kivágott egy darabot a királyné lelkéből. A kislány pedig épen és egészségesen megszületett, a királyi pár boldogan ölelte magához a legifjabb hercegnőt.

odaadtad, jól tetted! Többé nem akarok halani erről! Ha megadatik, hogy újabb gyermekünk fogadjon, akkor is éppen ugyanígy fogsz cselekedni, különben ne kerülj a szemem elé!

Azzal a király elsietett a szobából, és becsapta az ajtót. Az asszony egyedül maradt a fájdalomával, könnyei patakokban folytak, és nem tudott megvigasztalódni. Érezte, hogy lelkének megmaradt részeit óhatatlanul húzza magához az a két pici darab, amely az ördöghöz került.

– Szűzanyám, segíts! Nem bírom ki ezt a fájdalmat! – zokogott maga elé szegény teremtés.

Ki tudja, mennyi idő telt el így, amikor a királyné egyszer csak érezte, hogy egy puha kéz simogatja a fejét. Nagyon megijedt, és felnézett. Egy tündöklő, fehér ruhába öltözött, hatalmas angyalt pillantott meg maga előtt.

– Ki vagy te? – kérdezte az asszony a fényes idegenre pillantva.

– Az őrangyalod vagyok. Azért jöttem, hogy a segítségemre legyek. Nagyon bátor dolgot haj-

tottál végre, kiálltad a pokol kínjait azért, hogy gyermekeidet megmentsd! Az ördöggel szövetséget kötni azonban veszélyes és helytelen, bármily nemes szándék vezérel benneteket, embereket. A lelked egyetlen darabja sem maradhat tovább a pokolban, mert egész lényed oda fog veszni! Segítek neked, de ahhoz, hogy megmenekülj, neked is cselekedned kell. Készen állsz az utazásra?

– Készen állok. Megteszek bármit, csak mondd meg, kérelek, hogyan tudom jóvátenni a hibámat!

– Akkor figyelj jól! A királynak egy szót sem szólhatsz arról, mire készülsz, mert a fájdalomdat csak azok érthetik meg, akik maguk is szövetséget kötöttek az ördöggel. Ezért kérelek, ne is haragudj rá, szíved legmélyéről meg kell bocsátanod neki! Meg tudod ezt tenni?

Az asszony nagyot sóhajtott, majd így szólt: – Megbocsátok neki.

– Jól van, akkor elmondom, mit kell még tenned! Most elviszlek a pokolhoz, de neked kell majd először belépned, végigmenned az úton, ami ott vár rád, és megtalálnod a lelked részét! Én végig mögöttem fogok haladni, de csak akkor segíthetek, ha egész úton, végestelen-végig sírni fogsz. Könnyeidet pedig abból a fájdalomból kell táplálnod, amit akkor éreztél, mikor az ördög kimetszette a lelkedet. El kell siratnod korábbi, tiszta életedet, és meg kell bánnod a szövetséget, amit az ördöggel kötöttél! Ha egy pillanatra is abbahagyod a sírást, nekem azonnal távoznom kell, és téged elnyel majd az örök sötétség. Ha viszont végig hullatod a könnyeidet, a pokol útjai járhatóvá válnak előtted, az ajtók megnyílnak, és a fenevad tehetetlen lesz ellened! Készen állsz?

– Készen állok.

– Akkor indulhatunk!

Az angyal felkapta a királynét, és repültek hegyeken, völgyeken, síkságokon keresztül,

míg egy hatalmas üregbe érve végül eljutottak a pokol kapujáig. A bejárat egy hatalmas, arannyal díszített, széles kapu volt, amely egy pompásan kivilágított csarnokba vezetett. Ameddig a szem ellátott, minden arannyal és drágakövekkel volt kirakva, az emberek pedig, akik bent sétáltak, a legpazarabb ruhákat viselték, és mosolyogva nyújtották kezüket az asszony felé.

– Ne tévesszen meg a látszat – súgta oda az angyal a királynénak. – Itt semmi sem az, aminek gondolnád. Ez a gyönyörű látvány csak azért tárult eléd, hogy eltántorítson eredeti szándékodtól, és titokban azt kívánd, hogy a lelked örökre itt maradjon. De jól jegyezd meg: bármit tapasztalsz, te csak sírj a megbánás és fájdalom könnyeivel, mert ha az ördög csak egy pillanatra is megsejti, hogy elbizonytalanodtál, örökre foglyul ejt, és én nem tudok rajtad segíteni.

A királyné minden erejét összeszedte, és arra a fájdalomra gondolt, amit elveszett lelke után érzett. Beléptek a pokol birodalmába, és az asszony csak sírt, könnyei hullottak, mint a záporosó, és minden egyes könnyecsepp mély barázdákat vájta a csarnok padlóján.

Ahogy haladtak tovább, elértek egy virágos rétre, ahol selyemruhás fiatalok táncoltak, a leányok fején virágokból font koszorú díszgett, és hívogatón intettek a királyné felé. De az asszony nem hitt a látszatnak, megfogadta az angyal tanácsát, csak sírt keservesen a fájdalom és megbánás könnyeivel, és az elhullajtott könnyecseppek kiégették a mező füveit és virágait.

Végül elértek egy kristálypalotába, amelynek legnagyobb termében a fenevad jóképű férfi alakját fölveve trónolt. A trón mellett a királyné saját magát látta szolgálkkal körülvéve, a legszebb és legfinomabb ruhákba öltöztetve, ékszerekkel feldiszipolta.

– Gyere közelebb! Ül mellém! Foglald el a téged megillető helyet!

A királyné azonban nem hitt a látszatnak, tudta, hogy itt minden csak ámtás, ezért egy pillanatra sem hagyta abba a sírást, csak folytak szeméből a fájdalom és a megbánás könnyei. Közelebb ment saját képmásához, és amikor egy könnyecseppet hullatott a szellemalakra, az abban a pillanatban egy nyitott dobozkává változott, amelyben két levágott, pici lélekdarabka volt. Az asszony észrevette, hogy a darabkák már egészen elhalványultak, az elsorvasztás közelében vannak. Erre még jobban sírva fakadt. Ekkor az ördög a lehető leghíványabb alakjában jelent meg, nem volt ereje bármit is tenni a királynéval. Görcsösen összegörnyedt, és meg sem tudott mozdulni.

A kristálypalota hatalmas koponyává változott át, körülötte lángok csaptak fel.

– Nincs sok időnk! Fogd a dobozkát, és menjünk! – figyelmeztette az angyal. – De jól vigyázz! A sírást ne hagy abba!

A királyné felkapta a dobozkát, és elsiettek. Elértek a virágos rétre, amely most kietlen pusztá volt, a fiatalok pedig torz szellemalakok, akik viczorogva próbálták megállítani az asszonyt. Az angyal azonban távol tartotta valamennyit, így sértetlenül tovább jutottak a csarnokba.

Az aranyból és drágakövekből készült helyiségből most sötét barlang lett, falairól patakokban folyt a szurok, padló helyett pedig térdig érő sárban gázoltak. A drága ruhákba öltözött emberek vad bestiákhoz hasonló szörnyekké változtak, és viczorogva nézték a királynét. Az asszony azonban végig hullatta a könnyeit, az angyal pedig távol tartotta a rémségeket.

Végre elérték a kijáratot, és szerencsésen kiértek a szabadba. Az angyal így szólt:

– Most már abbahagyhatod a sírást. A lelked újra egész, nem kell már a fájdalomra gondolnod.

A királyné ekkor a dobozkára nézett, amely már nem volt a kezében. Most sírt igazán, de nem a bánat, hanem az öröm könnyeivel. Az angyal pedig gyengéden fölnyalábolta őt, és visszavitte a palotába.

– Látlak még valaha? – kérdezte a királyné.

– Mindig láthatsz, ha segítségre van szükséged.

– Kérdezhetek valamit? – kérdezte az asszony, és összeszedte a bátorságát, mielőtt folytatta.

– Az első szülésnél, mikor segítséget kértem, miért nem jöttél?

– Jöttem, de te nem vettél észre. Ott álltam az ördög mellett. De te túl gyenge és kétségbeesett voltál ahhoz, hogy megláss.

Elbúcsúzott egymástól a királyné és az angyal. Ekkor a király lépett be a szobába. Arcán a megbánás könnyei csillogtak.

– Kérelek, bocsáss meg! Nem volt igazságos, amiket mondtam neked – mondta a király, azal térdre ereszkedett a királyné előtt, és megragadta a kezét.

– És te meg tudsz bocsátani? – kérdezte a királyné. – Igazad volt, nem vettem észre a körülöttem lévő jó dolgokat, annyira lefoglalt a saját siránkozásom.

Megcsókolták egymást.

A királyságban azután még sok herceg és hercegisasszony született, mindegyik egészségben és épségben. A királyné pedig soha többé nem hívta segítségül az ördögöt.